

Arrest

nr. 62 417 van 30 mei 2011
in de zaak RvV X / IV en RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 3 januari 2011 en 5 januari 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 december 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 15 februari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaten M. VERSWIJVER en A. FALLAH, loco respectievelijk de advocaten P. VAN ASSCHE en B. SOENEN, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 30 maart 2010 toe op Belgisch grondgebied en diende dezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 2 december 2010 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan per aangetekend schrijven d.d. 3 december 2010 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing welke luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Armeens staatsburger van Armeense origine te zijn met vaste verblijfplaats in Armenië. Op 31 maart 2005 werden u en uw zus ontvoerd door onbekenden op straat. Jullie werden meegenomen en enkele uren in de laadbak van een auto vastgehouden. Toen uw vader en uw moeder er aankwamen, werden jullie vrijgelaten. Uw moeder bracht jullie naar huis en uw vader moest bij de onbekenden achterblijven. De volgende dag vernam u dat uw vader vermoord werd. U weet niet door wie of waarom. Uw moeder besloot onmiddellijk met jullie het land te verlaten. Op 4 april 2005 verliet u Armenië richting Turkije. Jullie bleven er illegaal wonen en werken. Uw moeder leerde een andere man kennen, T.(...) A.(...). Hij woonde bij jullie in. Hij was een Armeniër maar had ondertussen het Turkse staatsburgerschap gekregen. Hij hielp jullie op verschillende vlakken in Turkije. U leerde zelf ongeveer drie jaar geleden een Turks meisje kennen, S.(...) B.(...). Door jullie relatie werd u regelmatig geslagen en bedreigd door haar broer Sa.(...). U diende enkele keren klacht in bij de politie, maar die wilde u niet helpen en dreigde ermee u terug te sturen naar Armenië. S.(...) geraakte zwanger van u en u besloot te trouwen, maar vertelde het nog niet aan haar ouders. Toen Sa.(...) te weten kwam dat S.(...) zwanger was, vermoordde hij haar op 19 maart 2010. U werd hiervan op de hoogte gebracht door een vriend die in dezelfde straat woonde als S.(...). Toen u vernam dat haar broer op weg was naar u, vluchtte u met uw moeder en uw zus naar de moeder van T.(...). U besloot het land te verlaten en vertrok op 22 maart 2010 met een vrachtwagen naar België. Uw moeder en zus zouden in een andere vrachtwagen reizen, maar u zag hen niet meer terug. U vroeg asiel aan bij de Belgische autoriteiten op 30 maart 2010. U bent niet in het bezit van een Armeens paspoort.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat uw vader in Armenië vermoord werd op 1 april 2005 en dat u door de ouders tot op vandaag nog gezocht zou worden in Armenië. In Turkije, waar u de afgelopen 5 jaar illegaal woonde, zou u problemen gekend hebben met de broer van uw Turkse vriendin S.(...). Hij zou haar vermoord hebben omdat zij zwanger was van u. U zou voor hem op de vlucht geslagen zijn.

Eerst en vooral dient erop gewezen te worden dat, aangezien u beweerde het Armeense staatsburgerschap te hebben, uw vrees voor vervolging beoordeeld dient te worden tegenover Armenië. Er dient echter vastgesteld te worden dat u uw vrees voor vervolging in Armenië niet aannemelijk kan maken, noch aan de hand van uw verklaringen, noch aan de hand van de door u neergelegde documenten.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u geen enkel bewijs kon aanbrengen ter staving van uw problemen in Armenië. Er zou bij uw weten ook geen enkel document bestaan omtrent jullie problemen (CGVS p.5). Bovendien blijkt uit uw verklaringen een grote onwetendheid en vaagheid omtrent de problemen die uw vader zou gekend hebben in Armenië en omtrent de omstandigheden waarin hij vermoord werd op 1 april 2005. Zo beweerde u dat uw vader nooit eerder problemen kende in Armenië (CGVS p.10) en u zei dat u ook nooit eerder iets gemerkt had omtrent zijn problemen (CGVS p.2). U weet enkel dat zijn dood iets met geld te maken had (CGVS p.1), maar u weet verder niet met wie hij juist problemen had, waarom hij problemen had, of door wie en waar hij vermoord werd. U beweerde dat u niet terug kan keren naar Armenië omdat er nog steeds mensen op zoek zouden zijn naar u, maar u weet niet om wie het precies gaat of waarom ze nog naar u op zoek zouden zijn (CGVS p.1-2). U legde evenmin enig overtuigingsstuk neer waarmee u kon aantonen dat u of uw familieleden effectief problemen hadden in Armenië, of dat men tot op heden nog steeds naar u op zoek zou zijn in Armenië.

Bovendien sprak u zichzelf in uw verklaringen voor het CGVS omtrent uw problemen in Armenië tegen. Zo ontkende u aanvankelijk tijdens het gehoor voor het CGVS dat u ook maar iets wist met betrekking tot de dood van uw vader, behalve dat het iets met geld te maken had. U ontkende eveneens dat u voordien ooit iets had gemerkt met betrekking tot zijn problemen (CGVS p.2). U beweerde dat u zelf vóór de dood van uw vader nooit enig probleem ondervond in Armenië (CGVS p.5). Pas op het einde van het gehoor, toen u opnieuw werd gevraagd of u zelf ooit enig probleem had gemerkt, kwam u plots op de proppen met het feit dat u en uw zus ontvoerd werden door onbekenden, de dag voor de dood van uw vader, en dat uw vader bij deze mensen achterbleef toen hij en uw moeder jullie kwamen bevrijden. De dag daarop zou u vernomen hebben dat uw vader vermoord werd (CGVS p.10). Toen u geconfronteerd werd met uw eerdere verklaringen, waarin u ontkende ooit iets gemerkt te hebben of ooit zelf enig probleem gehad te hebben voor uw vaders dood (CGVS p.2), wierp u op dat het niet úw probleem was, maar dat van uw vader, wat bezwaarlijk als afdoende verklaring kan aanvaard worden voor het in eerste instantie onvermeld laten van deze ontvoering, die zich overigens voordeed in aanloop van de moord op uw vader en aldus de kern van uw asielrelaas uitmaakt. Bovendien is deze ontvoering wel degelijk een probleem dat niet alleen uw vader, maar duidelijk ook uzelf aanbelangt, aangezien hierna uw vader vermoord werd en u hierdoor zelf naar eigen zeggen nog steeds niet zou kunnen terugkeren naar Armenië. Toen u vervolgens gevraagd werd waarom u niets over deze ontvoering had vermeld tijdens uw eerste interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken, tijdens het

opstellen van de vragenlijst voor het CGVS, zei u dat het interview toen met twee vragen werd afgerond en dat er gezegd werd dat u niet veel moest vertellen (CGVS p.11), wat evenmin als afdoende verantwoording kan beschouwd worden voor het onvermeld laten van een incident dat enerzijds een aantasting van uw eigen fysieke integriteit betreft en anderzijds de aanleiding vormde voor de dood van uw vader, waardoor u niet meer zou kunnen terugkeren naar uw land van herkomst, Armenië. Door bovenstaande vaststellingen en het manifest gebrek aan enig bewijs omtrent de door u aangehaalde problemen in Armenië, wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat u er niet in geslaagd bent uw asielrelaas te ondersteunen met uw belangrijkste identiteitsdocument, namelijk uw Armeens paspoort. U beweerde dat u uw paspoort moest afgeven toen u in Turkije vertrok richting België en dat u het terug zou krijgen als uw moeder en uw zus zouden aangekomen zijn in België (CGVS p.). Door het niet kunnen voorleggen van uw Armeens paspoort, uw identiteitsdocument bij uitstek, ontstaat echter het vermoeden dat u dit document bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over een eventueel verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden. Dit vermoeden wordt nog versterkt door uw verklaringen dat u, in tegenstelling tot wat uit de aangebrachte stempel op uw geboorteakte blijkt, geen paspoort uitgereikt zou zijn in 2007 (CGVS, p. 4 en document 1 in groene map).

Tenslotte dient ook in verband met de problemen die u ondervonden zou hebben in Turkije, waar u sinds 4 april 2005 tot aan uw vertrek naar België in maart 2010 illegaal verbleven hebt, gewezen te worden op het gebrek aan enig overtuigingsstuk waarmee u deze problemen zou kunnen staven en waardoor ook de geloofwaardigheid van uw problemen in Turkije ondermijnd wordt. Zo legde u geen enkel begin van bewijs voor omtrent de identiteit van uw stiefvader T.(...) die het Turkse staatsburgerschap verworven had en met wie u jarenlang samenleefde, noch omtrent de identiteit van uw Turkse vriendin S.(...), noch omtrent de klachten die u tegen haar broer zou ingediend hebben in 2009 en 2010, of omtrent haar overlijden op 19 maart 2010, waarna u genoopt werd Turkije te ontvluchten. Op basis van het geheel van bovenstaande vaststellingen dient geconcludeerd te worden dat er in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden, noch ten aanzien van Armenië, waarvan u het staatsburgerschap beweerde te hebben, noch ten aanzien van Turkije, waar u gedurende 5 jaar illegaal verbleven zou hebben.

Het document dat u ter staving van uw asielrelaas neerlegde, meerbepaald uw geboorteakte, kan bovenstaande conclusie niet wijzigen aangezien het louter persoonsgegevens bevat, dewelke hier niet ter discussie staan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft tegen de bestreden beslissing twee verscheiden verzoekschriften ingediend. In het belang van een goede rechtsbedeling is het aangewezen beide beroepen wegens verknochtheid samen te voegen.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Uit de ingediende verzoekschriften blijkt dat verzoeker de schending aanvoert van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet). Met betrekking tot het feit dat hem in de bestreden beslissing wordt verweten onwetend te zijn over de problemen van zijn vader en de omstandigheden waarin deze op 1 april 2005 werd vermoord, werpt verzoeker op dat dit niet verwonderlijk is en niet als grond kan gebruikt worden om hem asiel te weigeren. Immers, zo merkt hij op, was hij in april 2005 slechts vijftien jaar oud en op dat moment niet op de hoogte van de financiële situatie. Volgens hem is het in die omstandigheden begrijpelijk dat hij de details niet kent van de problemen waarmee zijn vader geconfronteerd werd en mag het dan ook niet verwonderen dat hij geen documenten of bewijzen op papier heeft waarmee hij zijn verhaal kan staven. Verzoeker merkt in dit

verband verder op te hebben uitgelegd dat hij heeft vernomen dat het met een geldkwestie te maken had, en wijst er nogmaals op dat hij te jong was en niet persoonlijk betrokken bij de problemen van zijn vader, met als gevolg dat hij er niet meer details over kan verstrekken. Met betrekking tot zijn verklaring dat hij samen met zijn zus werd ontvoerd de dag voor de moord op zijn vader, wijst verzoeker erop dat de moord op zijn vader en de ontvoering als één en ondeelbaar dienen te worden beschouwd, en merkt in die zin op dat het hem dan ook niet geheel duidelijk is hoe die uitleg de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas zou kunnen ondermijnen. Verzoeker stelt dat de aanleiding voor zijn problemen in Armenië de moord is op zijn vader en alle gevolgen daaromtrent, en herhaalt dat de oorzaak te vinden is in een geldelijk probleem waarvan hij op vijftienjarige leeftijd de details niet kon kennen. Het feit dat, zo vervolgt hij, hij en zijn zus ontvoerd werden, zijn vader en moeder achteraf in de plaats kwamen en dat zijn vader moest blijven en daarna vermoord werd, is uiteraard één en ondeelbaar. Verzoeker benadrukt dat de hoofdreden van zijn relaas de moord is op zijn vader en de problemen die deze kende, en stelt dat zijn problemen hierop gebaseerd zijn. Verzoeker stelt vervolgens dat hij dit duidelijk niet heeft verzwegen. Immers, zo merkt hij op, heeft hij, toen hem op de Dienst Vreemdelingenzaken werd gevraagd wat de problemen waren die hij kende, aangegeven dat de moord op zijn vader de oorzaak is van zijn problemen. Volgens hem moet dit geheel niet aanzien worden als tegenstrijdig, en is het gewoon een omkering van de chronologie. Hij merkt in dit verband verder op dat de commissaris-generaal doet alsof hem verzocht werd om een volledig chronologisch verhaal neer te schrijven, en dit terwijl hij enkel en alleen heeft geantwoord op de vragen waarbij hij de kern van zijn relaas gevat heeft in de problemen van zijn vader. Het feit dat hij samen met zijn zus ontvoerd werd heeft, zo vervolgt hij, hier uiteraard mee te maken, doch is enkel een gevolg van de problemen die zijn vader gekend heeft, net zoals de reden waarom hij zelf is gevlucht. Verzoeker erkent voorts dat hij er niet in geslaagd is om een paspoort mee te brengen. Hij merkt hieromtrent op dat hij zijn Armeense paspoort in Turkije moest achterlaten voor hij naar België vertrok, dat hij dit uiteindelijk zou terugkrijgen wanneer hij in België zou aankomen en ook zijn moeder en zijn zus in België zouden aankomen en met hem zouden worden verenigd, dat hij evenwel zijn zus en zijn moeder niet meer heeft teruggevonden, dat hij geen idee heeft waar zij zich op dit moment bevinden en er niet slaagt hen te bereiken. Hij meent dat het feit dat hij geen paspoort heeft op heden dus niet kan aangewend worden tegen hem en stelt dat dit enkel impliceert dat hij zijn identiteit zelf zal moeten bewijzen op basis van zijn kennis van het Armeense rijk en de Armeense cultuur om aan te tonen dat hij wel degelijk een Armeniër is, wat naar zijn mening niet kan worden betwist. Immers, zo werpt hij op, spreekt hij vloeiend Armeens, hetgeen volgens hem niet wordt betwist, en is er geen enkele reden om aan te nemen dat hij niet uit Armenië afkomstig zou zijn. Hij meent in die zin dat zijn Armeense identiteit dan ook vast dient te staan. Wat zijn problemen in Turkije betreft, merkt verzoeker op uitdrukkelijk te hebben aangegeven dat hij na zijn vertrek uit Armenië nog gedurende een vijftal jaar illegaal in Turkije heeft verbleven, dat hij dit verblijf moeilijk kan staven aangezien hij geen identiteitsbewijs voor Turkije heeft en er geen legaal werk heeft kunnen verrichten, dat er enkel en alleen een relatie is geweest met een Turks meisje die door haar broer werd vermoord nadat zij door hem zwanger was geraakt. Er is volgens verzoeker geen enkel bewijs voorhanden van de klachten bij de Turkse staat met betrekking tot de geweldplegingen tegen zijn persoon, gelet op het feit dat deze niet aanvaard werden. Verzoeker benadrukt dat hij zijn verhaal nooit gebaseerd heeft op de Turkse problematiek, doch niet in Turkije kon blijven omwille van de problemen als Armeniër in Turkije, en dat zijn land van herkomst uiteraard Armenië is. Verzoeker laat tevens evenwel gelden het niet eens te kunnen zijn met het feit dat de commissaris-generaal geen geloof hecht aan de dood van zijn Turkse vriendin. Hij meent immers dat haar dood bewijst dat zijn leven in Turkije in gevaar is. Meer bepaald kan, zo merkt hij op, redelijkerwijze aanvaard worden dat de broer van zijn vriendin, na eerst zijn zus te hebben vermoord, nu ook naar hem op zoek is, en dit met de intentie om hem te doden. Verzoeker wijst erop dat het doden van zijn vriendin past binnen de erewraak-traditie welke sterk leeft in Turkije. Hij meent in die zin dan ook een reëel risico op ernstige schade te lopen en om die reden recht te hebben op subsidiaire bescherming. Verzoeker merkt verder ook op dat kan aanvaard worden dat erewraak in Turkije kan leiden tot ernstige schade, dat in vele gevallen de daden van erewraak tot de dood leiden, dat hij als illegale Armeniër in Turkije niet kan rekenen op een daadwerkelijke bescherming vanwege de Turkse autoriteiten tegen de broer van zijn vermoorde vriendin, dat immers kan waargenomen worden dat in Turkije daders van erewraak-moorden niet daadkrachtig vervolgd worden en daden van erewraak er vaak onbestraft blijven, en dat bovendien kan aangenomen worden dat het feit dat hij een moslimmeisje zwanger heeft gemaakt niet de sympathie zal wegdragen van vele conservatieve Turkse politie-ambtenaren, zodat hij geen afdoende bescherming zal kunnen genieten tegen de broer van zijn vermoorde vriendin. Verzoeker laat voorts gelden dat kan waargenomen worden dat het onderzoek naar en de toekenning van de subsidiaire bescherming gestoeld is op andere gronden dan de vervolgingsvrees in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag). Hij spreekt in dit verband van een manifeste afwezigheid van een afzonderlijk onderzoek in het kader

van de subsidiaire bescherming en voert aan dat de commissaris-generaal enkel vaststelt dat hij geen reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming. Nochtans, zo merkt hij op, heeft hij de naam van zijn vriendin en de datum van haar overlijden medegedeeld, wat maakt dat in het geval de commissaris-generaal via Cedoca zou informeren naar deze naam en deze datum hij tot de vaststelling zou komen dat hij hieromtrent niet gelogen heeft. De commissaris-generaal heeft echter, zo vervolgt verzoeker, ten onrechte deze objectieve informatie niet nageetrokken. Immers, zo merkt hij op, kunnen erewraak-problemen leiden tot de toekenning van subsidiaire bescherming. Hij is dan ook de mening toegedaan dat de commissaris-generaal aanvullend onderzoek dient te bevelen om deze informatie na te trekken.

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt echter vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent, nu zij deze motivering zelf in haar middel aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

3.3. De bestreden beslissing, waarbij aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd, vindt zijn grondslag in het feit dat verzoeker geen enkel bewijs aanbrengt ter staving van zijn problemen in Armenië. Voorts wordt in de bestreden beslissing opgemerkt dat uit verzoekers verklaringen een grote onwetendheid en vaagheid blijkt omtrent de problemen die zijn vader zou gekend hebben in Armenië en omtrent de omstandigheden waarin deze vermoord werd op 1 april 2005. Daarnaast wordt vastgesteld dat verzoeker zichzelf tegensprak in zijn verklaringen voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen omtrent zijn problemen in Armenië, en wordt erop gewezen dat hij het feit dat hij en zijn zus ontvoerd werden de dag voor de moord op zijn vader onvermeld liet tijdens zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken en hij dit pas voor het eerst ter sprake bracht op het einde van het gehoor op het Commissariaat-generaal. Tevens wordt opgemerkt dat verzoeker er niet in slaagt om zijn asielaanvraag te ondersteunen met zijn belangrijkste identiteitsdocument, namelijk zijn Armeens paspoort. Tot slot wordt erop gewezen dat door het gebrek aan enig overtuigingsstuk de geloofwaardigheid van zijn beweerde problemen in Turkije wordt ondermijnd.

3.4. Artikel 48/3, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Internationaal Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, B.S. 4 oktober 1953. Luidens artikel 1, A.2 van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

3.5. Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet, dat de omzetting beoogt van artikel 2, e) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen

van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Pb.L. 30 september 2004, afl. 304, 12) kent geen internrechtelijke begripsomschrijving van het begrip "land van herkomst". Een richtlijnconforme interpretatie van dit begrip houdt in dat het moet worden begrepen in de zin van hetgeen is gedefinieerd in de voornoemde richtlijn, met name als "het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats" (artikel 2, k) van de voornoemde richtlijn.

3.6. Uit het voorgaande volgt dat de nood aan bescherming geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Verzoeker heeft van bij de aanvang van en doorheen zijn asielprocedure steeds aangegeven de Armeense nationaliteit te bezitten. Zowel op de Dienst Vreemdelingenzaken (stuk 10, Vragenlijst, p. 1) als op het Commissariaat-generaal (stuk 4, gehoorverslag CGVS 26/10/2010, p. 1) verklaarde hij Armeens staatsburger te zijn. Ook thans in zijn verzoekschrift wijst verzoeker er uitvoerig op dat hij de Armeense nationaliteit heeft. Verzoekers nood aan bescherming dient derhalve te worden getoetst ten aanzien van Armenië.

3.7. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.8. Van een persoon die beweert een gegronde vrees voor vervolging te koesteren of een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij een gedetailleerde beschrijving kan geven van de feiten die aan de basis liggen van deze vrees of dit risico, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht de traumatische ervaring, in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben. Verzoekers betoog als zou zijn onwetendheid omtrent de problemen van zijn vader en de omstandigheden waarin hij werd vermoord op 1 april 2005 te wijten zijn aan het feit dat hij slechts vijftien jaar oud was ten tijde van de moord en aan het gegeven dat hij niet persoonlijk betrokken was bij diens problemen, kan geenszins worden gevolgd en is allerm minst overtuigend. Immers, de Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal nooit heeft gewezen op zijn jeugdige leeftijd als verantwoording voor zijn erg gebrekkige kennis met betrekking tot de problemen die zijn vader zou hebben gekend en de omstandigheden waarin deze op 1 april 2005 zou zijn vermoord. Uit het administratief dossier blijkt namelijk dat verzoeker aangaf dat hij ten tijde van de problemen van zijn vader ziek was en dat hij enkel de kans heeft om zich hierover bij zijn moeder en zijn grootmoeder te informeren, maar dat deze laatsten er met hem niet over willen spreken en hem hier niets over willen vertellen toen de commissaris-generaal hem met zijn onwetendheid en zijn vage verklaringen omtrent de situatie van zijn vader confronteerde (stuk 4, gehoorverslag CGVS 26/10/2010, p. 1, 2, 11 en 12). Verzoekers a *posteriori* betoog omtrent zijn jeugdige leeftijd ten tijde van de (financiële) problemen van en de moord op zijn vader op 1 april 2005, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker tot op de dag van vandaag enkel weet dat de dood van zijn vader iets met geld te maken heeft, doch niet met wie hij juist problemen had, waarom hij problemen had, of door wie en waar hij vermoord werd, terwijl dit allemaal elementen zijn die de kern van zijn asielrelaas uitmaken gelet op verzoekers verklaring heden nog steeds te worden gezocht door de mensen met wie zijn vader problemen zou hebben gehad (stuk 4, gehoorverslag CGVS 26/10/2010, p. 1). Het feit dat hij destijds erg jong was kan zijn huidige

onwetendheid niet verklaren. In dit verband dient te worden gewezen op verzoekers antwoord op de vraag of er na het overlijden van zijn vader een politieonderzoek liep, waarbij hij stelde: *“Na ons werden er processen gestart, er kwamen politiemensen langs,...”* (stuk 4, gehoorverslag CGVS 26/10/2010, p. 2). De Raad acht het in het licht hiervan zeer onwaarschijnlijk dat de Armeense politie verzoeker niet verder zou kunnen informeren omtrent de moord op zijn vader. Verzoeker toont niet aan een poging te hebben ondernomen tot het bekomen van meer informatie en maakt evenmin aannemelijk dat dit onmogelijk voor hem was. Integendeel, uit zijn verklaring dat hij niet weet waar hij zich zou moeten informeren over de dood van zijn vader, nu zijn moeder en grootmoeder hierover niet willen spreken (stuk 4, gehoorverslag CGVS 26/10/2010, p. 11), geeft verzoeker aan dat hij niet op zoek is gegaan naar verdere informatie. Van verzoeker kan en mag echter redelijkerwijs een niet aflatende en doorgedreven belangstelling voor zijn zaak worden verwacht, waarbij deze inspanningen moet doen om zijn asielrelaas te staven en ernstige pogingen onderneemt om duidelijkheid te scheppen omtrent de kernaspecten van zijn asielrelaas. Verzoekers vastgestelde gebrekkige kennis met betrekking tot essentiële elementen uit zijn relaas en het gegeven dat hij geen of weinig belangstelling toont voor zijn zaak zetten de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas op ernstige wijze op de helling.

3.9. De Raad merkt verder op dat verzoekers geloofwaardigheid verder wordt ondermijnd doordat hij niet weet waarom de mensen met wie zijn vader problemen zou hebben gehad en die hem vermoord zouden hebben, zoveel jaar na de moord nog naar hem op zoek zouden zijn en hij deze personen niet in het minst kan omschrijven (stuk 4, gehoorverslag CGVS 26/10/2010, p. 10). Het is zeer opmerkelijk en eigenaardig dat verzoeker, gelet op zijn verklaring dat zijn grootmoeder bij het laatste contact dat hij met haar had hem vertelde dat de mensen waarvoor hij vreest nog bij haar naar hem waren komen informeren, geen beschrijving kan geven van de mensen die hem zoeken én het raden heeft naar de redenen waarom hij wordt gezocht. De Raad acht het volstrekt ongeloofwaardig dat verzoeker, indien de personen die het nu op verzoeker en de overige gezinsleden zouden gemunt hebben daadwerkelijk bij zijn grootmoeder zouden zijn langsgeweest en naar hen hebben geïnformeerd, niet zou kunnen verduidelijken wie die bezoekers juist waren (stuk 4, gehoorverslag CGVS 26/10/2010, p. 8). Het feit dat verzoekers grootmoeder dit niet aan verzoeker zou hebben gezegd en de vaststelling dat hij er klaarblijkelijk vervolgens niet zelf achter heeft geïnformeerd, ontnemt elke geloofwaardigheid aan verzoekers beweringen. Het lijkt de Raad bovendien zeer onwaarschijnlijk dat verzoekers grootmoeder, zoals verzoeker beweert, de moordenaars van verzoekers vader die nu de rest van het gezin viseren eenvoudig kon afwimpelen met de boodschap dat zij niet weet waar verzoeker en de overige gezinsleden zich bevinden.

3.10. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij van bij het begin van de asielprocedure nauwkeurig en zorgvuldig alle elementen aangeeft die hem hebben doen besluiten zijn land te ontvluchten (RvS 13 augustus 2002, nr. 109.751). Verzoeker tracht de vaststelling uit de bestreden beslissing dat hij zijn ontvoering en die van zijn zus op de Dienst Vreemdelingenzaken niet heeft vermeld en slechts op het einde van het gehoor op het Commissariaat-generaal ten berde bracht, te vergoelijken door te stellen dat die ontvoering als één en ondeelbaar dient te worden beschouwd met de moord op zijn vader en te benadrukken dat de moord op zijn vader de hoofdrede is van zijn relaas. Verzoeker legt uit dat hij dit duidelijk niet heeft verzwegen gelet op het feit dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken heeft aangegeven dat de moord op zijn vader de oorzaak is van zijn problemen. Verzoeker minimaliseert deze omissie als *“een omkering van de chronologie”*. Verzoekers argumentatie overtuigt echter niet in het minst en rechtvaardigt geenszins de laattijdige vermelding van de ontvoering. Deze ontvoering is immers een essentieel element in het kader van zijn asielrelaas, gelet op het feit dat het, zoals hij beaamde tijdens zijn gehoor (stuk 4, gehoorverslag CGVS 26/10/2010, p. 10), wel degelijk een probleem is dat zijn eigen persoon raakt, en het onlosmakelijk verbonden is met de problemen en de dood van zijn vader. Aangezien de ontvoering mede de aanleiding vormde voor verzoekers vlucht uit zijn land van herkomst, mag redelijkerwijs worden verwacht dat deze gegevens in het geheugen gegrift zouden zijn en dat verzoeker deze van bij aanvang mededeelt. Zijn verzuim op dit punt doet ernstig afbreuk aan zijn algehele geloofwaardigheid.

3.11. Voor iedere vorm van internationale bescherming, voor de vluchtelingenstatus en voor de subsidiaire bescherming, berust de plicht tot medewerking op de verzoekende partij. Deze dient ter staving van het verzoek zo spoedig mogelijk alle nuttige elementen noodzakelijk voor de beoordeling van het verzoek in te dienen. Zoals in de bestreden beslissing wordt gesteld, legt verzoeker geen enkel overtuigingsstuk neer dat zijn betoog staft (stuk 15, Documenten). Ook bij zijn verzoekschriften wordt geen enkel bewijsstuk gevoegd. Verzoeker weerlegt deze vaststelling niet en beperkt zich tot het betoog dat het gezien zijn jonge leeftijd ten tijde van de moord op zijn vader –verzoeker was toen 15 jaar oud– niet mag verwonderen dat hij geen documenten of bewijzen op papier heeft waarmee hij zijn verhaal

kan staven. Deze algemene uitleg volstaat echter niet om het totale gebrek aan enig begin van bewijs te rechtvaardigen. Immers, verzoeker had eventueel, gelet op zijn verklaring op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat hij zijn familie in Armenië twee maanden geleden nog heeft gehoord (stuk 4, gehoorverslag CGVS 26/10/2010, p. 1), een poging kunnen ondernemen om overtuigingsstukken te bemachtigen. Verzoeker toont echter niet aan dat hij sedert de dood van zijn vader een poging heeft ondernomen om stukken te bekomen die een begin van bewijs kunnen vormen van zijn asielrelaas. Door de tekortkoming aan de op hem rustende medewerkingsplicht wordt de geloofwaardigheid van het asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd.

3.12. Ten overvloede merkt de Raad op dat in het dossier geen enkel element kan worden ontwaard waaruit blijkt dat verzoeker zich voor zijn problemen in Armenië, waarvan verzoeker overigens niet aantoonde dat zij zijn ingegeven door één van de criteria opgenomen in artikel 1, (A)2 van het Vluchtelingenverdrag, niet tot de Armeense autoriteiten zou kunnen wenden. Nochtans kan internationale bescherming slechts worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat de asielzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van de voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van in casu zijn land van herkomst kan of, wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds. Een asielzoeker moet alle mogelijkheden tot bescherming uitputten of aannemelijk maken waarom hij geen enkel beroep deed op de nationale autoriteiten.

3.13. Wat verzoekers vraag om subsidiaire bescherming betreft, stelt de Raad vast dat hij deze volledig baseert op de problemen die hij in Turkije zou hebben gekend. Deze zijn *in casu* echter niet aan de orde aangezien, zoals in 3.6. werd opgemerkt, verzoekers vraag om internationale bescherming beoordeeld dient te worden ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, meer bepaald Armenië. Vermits verzoeker geen elementen aanbrengt waarom hij bij terugkeer naar Armenië een reëel risico op ernstige schade zou lopen en gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, kan verzoeker niet aannemelijk maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

3.14. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

Het middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken nrs. RvV 64 682 / IV en RvV 64 858 / IV worden gevoegd.

Artikel 2

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig mei tweeduizend en elf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN